

Tohter Zenneri idem olli etsata. Tema tānas Jumalat, kes sefuggusti enne tema läbbi inimestele lastnud ilmuda. Za ideste, se asfi olli väggä suur, mis Zennet warjorõuge-pañemisega maa-ilmale fassaks saatis.

Tohter Zennet kuulutas riid sedda asja firja läbbi välja. Sõnum tungis kui välik iggale poole laiale ja rahuvas panni uut asja väggä imets. — Kui siis Zennet oma pejjale ja mitme muu lapsel lehma rõugeid olli pannud, siis tuliid faugelt ja lähemalt tohtrid kolo, sedda warjorõuge pañemise kombet Zenneri käest öpima. Emad kogusid ulgakesti oma lastega senna ja Zennet piddi iggapäiv oñilust öhumi rõugeid pañema. Siin kendis üks waene talonaine emä lapsoldest rüppes ehit kõe warre peal, seal töö ritas strahv oma peega ühke tölla sees. Zennet pañi — wahet teggemata — ritale ja schwale rõugeid: kõigile suuri enne ojaks seowides. Kõit Inglis-maa föllas Zenneti kütusest, ülle Euroopa. Üsia ja Amerika maa tungis ue warjorõuge sõnum. — Agga leiti sün ja seal ka tuimalaid inimesi, kes sedda asja kuuldes pääd vaangutusid ja Zenneri rõuge pañemist lausid. Betti endine peremees Joon leiti sa wastotörkujade seltsis; tema ei lastnud oma tütrekesele rõugeid panna, vaid ütles: „Se asfi näitab m. no arvates nõnda, kui tahals nõddet inimene Jumala seaduse ja tarküse wasto törkuda. Eks se elle nisarnasuogune Jumala katsumine, kui tühi pitsevarda teggemine, et Jumala välik ooneid ei refas riunua. Agga teie, ma-ilma targad! uñustate

ära, et Jumal iisse meile välko ja rõnge többe saab dab!“ — Agga tohter Zennet kostis: „Kui siña enne vihma kuiva loogn tuttad ülles vätma, et loog märtjaks ei saa, ehit kui siña oma keha riete läbbi kord pälkise pallava. kord talvisé külma wasto pääd katta, ehit emä ohjo küttad, et külmi sind ei purresta: eks siña siis ka ei effi Jumala seadust wastla, seit Jumal iisse saatab vihma, pallavat ja külma.“ — Zoon ei mõistnud selle peale middagi wastada.

Inglis-maa kuninga käest tulli üks linn, mis tohter Zenneri Londoni kutsus, kuninglike nooret wütsidtele ja würtstipreisidele rõugeid pañema. Zennet wütsis Betti kaasa ja töötas teele. Kui uñuad Londoni jõudnud läks Zennet teisel oñikul Bettiiga kuninglike lojji peale. Inglis-maa kuningas, Georg III. wütsis tohter Zenneti lahkest wasto ja laskis kõik oma sugukõõrale lehma rõuged panna. Ka weike Betti wasto näitas kuningas enast elde, ja andis lubba lapsle iggapäiv tohtri herraaga seltsis kuninglike kotta tulla. Ühel päeval rääkis Zennet kuningale, mil kombel Betti ükskord külmaga kimpus olnud ja fudda tedda surmest ülles olli äratud. Kuningas poski sedda asja väggä imets ja küssis, kes Betti wañemad piddid olenia? Betti kostis prütarava pährega: m. no issa nimi on Baron Ulan Lewen. — „Knis nõnda?“ küssis kuningas: „siña Baroni tütar kaid lehmi lüpsamas?“ Betti kostis: „„mõne wañemad on suure önnetusje sees; lürjad inimesed on laebdu siha issa peale töötnud,